

TIL BOLETTE

OG ANNE GRETE

AF

INGA MARIE SOFIE

CHRISTENSEN

Inga Marie Sofie Christensen

Køge 2018.

Nedskrevet efter håndskrevne noter

af Inga Marie Sofie Christensen,

i årene fra 1970erne til 1995.

Formidlet af Anne Grete Olsen.

Til Bolette og Anne Grete!

Når jeg nedskriver nogle af mine erindringer om Far og Mor for jer, så er det af den årsag, at I aldrig har haft lejlighed til at kende dem. I kan måske huske mor ganske svagt, men far var jo død længe før, I kom til verdenen.

Min baggrund og min barndom og ungdom vil jeg gerne fortælle jer noget om. For mig er der også noget værdifuldt i at gennemtænke, hvordan mine forældre var, nu da disse år er kommet på afstand.

Jeg har aldrig været særlig god til at meddele mig mundtligt, men skrive mine tanker ned, kan jeg da, og så har det også den fordel, at I måske kan tage dette frem om mange år og muligvis bedre forstår min baggrund.

At jeg skriver dette i 50 års alderen, er simpelthen fordi, at jeg har lyst til det, og kunne I få et og andet ud af det, ville det glæde mig meget.

Desuden ved man jo ikke, hvor længe man har sin gode hukommelse.

Barndomshjemmet.

I disse år protesteres der meget imod vor tids dyrkelse af de materialistiske goder og vor afhængighed af dem; og jeg samstemmer.

I mit barndomshjem kendte vi ikke så meget til disse goder, selvom vi ikke led nød; men der værdsatte man så mange andre livsværdier, og man var tilfreds med det nøjsomme liv, bare fordi man fik det nødvendige af føde og klæder.

Der blev læst en del bøger, og havde mine forældre haft tid, ville de nok have læst noget mere, men sliddet for det daglige brød optog det meste af deres tid; og en stor børneflokk i små boligforhold gav heller ikke megen ro.

Der blev sunget meget i mit hjem. Det var mest de åndelige sange fra Indre Missions sangbog og salmebogen, der blev brugt.

Mine forældre holdt meget af musik, men det var kun i de senere år, at de havde radio; og grammofon var vist en uopnåelig og nærmest ukendt luksus.

Mine søskende og jeg havde vældig lyst til at lære at spille, men det var dog i første omgang kun Martin og Niels, der kom til at spille, Martin på violin og Niels på harmonika og mundharpe. De øvede sig op uden spillelærer eller noder, men de kom til at spille ret godt.

Tilde og jeg har senere spillet lidt klaver, da vi fik lejlighed til at lære det, men det blev dog ikke til meget.

Inga Marie Sofie Christensen

Petra Jensine og Lars Vejen Christensen

Inga Marie Sofie Christensen

Øverst: Martin (1913), Ingrid (1906/ældste),
Niels (1908), Johannes (1915/tvilling)
Nederst: Tilde (1911), Petra (1877),
Poul (1915/tvilling), Lars Vejen (1870) og
Inga (1921) allernederst i billedet.

Inga som stor pige.

Inga Marie Sofie Christensen

Min Mor.

Enkelte små episoder fra min første barndomstid husker jeg ganske klart. På grund af pladsmangel sov jeg hos Mor i hendes seng, til jeg var en halv snes år.

Når Mor vaskede, fik jeg et fad med sæbevand til mit dukketøj, det var nok mere festligt for mig end for hende, når både jeg og dukketøjet var drivvåde!

Engang stod Mor og hjalp mig med at få bukserne trukket op efter et ærinde, da hun rejste sig efter den bøjede stilling sukkede hun "åh - ha ja", hvortil jeg omgående svarede, " i morgen og i da", det udløste en hjertelig latter fra Mor og andre, der var til stede.

En anden gang hang jeg i køkkendørens håndtag og svingede frem og tilbage, hvad Mor ikke var særlig glad for. En dag havde jeg været særlig uartig, og Mor truede mig med, at Posten ville tage mig med i sin taske; Posten og Mor talte meget alvorligt sammen om det i mit påhør, og jeg var ganske forskrækket og lovede at være ordentlig.

Ved en enkelt lejlighed husker jeg også, at jeg fik en regulær endefuld, men ellers har sådanne straffemetoder ikke været brugt overfor mig.

I den nøjsomme og fattige tid, vi levede i, var det fest, når Mor havde været i byen og havde et stykke kødpølse med hjem, hvor smagte det vidunderligt.

Af højdepunkterne i tilværelsen var adressekortet med pålydende: 1 pakke. Der var ingen, der var kede af at hente pakken på Sønderskov Station, selvom den kunne være tung. Det var Moster Stine fra København, der af og til sendte kaffe, aflagt tøj af hendes børns, frugt fra deres have og masser af gamle ugeblade: Familie Journalen og Hjemmet.

Onkel Tomas, hendes mand, var ansat i kaffefirma, og hans tildeling til familien var så rigelig, at der kunne blive et pund til os en gang imellem. Når så der vankede mere i pakken, var alle glade.

Jeg var helt tosset med de gamle ugeblade, som vi aldrig købte derhjemme. For mig var de nye. Jeg læste først alle tegneserierne, dernæst novellerne, så romanerne og til sidst de oplysende artikler foran i bladet, og jeg fandt faktisk ud af, at de var rosinen i pølse enden.

Inga Marie Sofie Christensen

Mor syntes nok jeg var lidt for optaget af den læsning, men hun lod mig dog i fred med det.

I stille stunder om aftenen inden vi skulle i seng, tog Mor den store bibel frem, vi skulle have et "ord". Så trak vi et "mannakorn" fra en æske, dvs. et ganske lille kort, hvorpå der stod trykt en henvisning til et ord i bibelen. Mor fandt ordet og læste det. For hende var det en kilde til stor rigdom, hun følte, at det netop var det ord, der kunne give hende noget, enten til opmuntring eller formaning. Jeg ved da også, at hun atter og atter bad til Gud, når hun tog disse ord. Tit fik jeg ordet: "Lad de små børn komme til mig, dem må I ikke hindre, thi Guds rige hører sådanne til". Mange år efter har jeg fået mistanke om, at Mor nok engang imellem "snød" med mine ord, men for mit barnesind var det trygt og godt at blive mindet om sådan et ord.

Af og til gik Mor i kirke i Sindal eller Astrup, så blev klokken mange, inden vi fik søndagsmiddag, og nogle gange gik jeg ud for at møde hende. Dette at deltage i gudstjeneste og altergang var et behov, som hun kunne gå langt for at få tilfredsstillet. Det var også en lang spadseretur. Ugilt kirke var nærmere, men den daværende præst, pastor Kure, brød hun sig ikke om at høre, hvad der vist ikke var noget at sige til.

Det lille hjem var fattigt, stuerne var små, men hvor oplevede vi mange dejlige stunder med kedelen snurrende i kakkelovnen og ikke andet lys end det, der kom fra sprækken i kakkelovnen ved døren. Hvor kunne vi sludre og fortælle historier eller drøfte problemer. Når lyset blev tændt, fik vi undertiden lokket Mor til at læse højt, allerhelst en roman, der varede flere aftener.

Mine forældre hørte til Indre missions samfund i Sønderskov og havde deres omgangskreds blandt vennerne i samfundet. Der var ingen åndelig snæverhed i mit hjem. Om aftenen eller søndag eftermiddag, når mine søskende havde fri og var hjemme, eller vi havde besøg af venner, kunne vi sidde og synge en hel række sange, det var dejligt.

Der var også mørke toner i mit hjem. Mor havde mange tunge og mistrøstige stunder, hvor hun græd og ønskede, at hun var død. Jeg var helt fortvivlet over det, når hun havde det sådan. Senere i livet er det gået op for mig, at min Mor jo var i overgangsalderen i mine barneår, hun var 44 år, da

Inga Marie Sofie Christensen

jeg blev født, så hendes depression havde en naturlig forklaring. Der var dog også andre årsager. Det var meget dårlige tider for landbruget i trediverne, Far var ikke stærk og kunne derfor ikke overkomme så meget arbejde; vi søskende talte ofte om, at han skulle have været ved noget andet arbejde, landbruget var egentlig ikke noget for ham. Alt i alt så havde mine forældre mange økonomiske bekymringer.

Da jeg var otte år, havde vi min Mormor (Bedste) i huset det sidste halve år, hun levede. Mor og hun var stærkt knyttede til hinanden. Da Mor var spæd blev Bedste enke første gang, der blev et særligt bånd mellem de to.

Bedste blev senere gift med Jens Pedersen fra Astrup, han blev kaldt Jens Vejen, fordi ejendommen han havde, hed sådan. Dette navn førte han med sig, da de senere flyttede til Ugilt, hvor de boede fra Mor var fem år. Far og Mor overtog hjemmet, da de blev gift, og Far gik under navnet Lars Vejen. Bedstefar havde to piger af første ægteskab, Thea og Stine. Det havde nok sine store problemer for Bedste at blive stedmoder i dette hjem, men hun ville jo gerne have et hjem til sig og sit barn, og Bedstefar var da også en god mand for hende og en god Stedfar for Mor. De fik to børn, Matilde og Jens Peter.

Bedste havde lejlighed i Hjørring, da jeg var barn, men hun besøgte tit sine døtre, Mor og Moster Tilde i Holmlund i Lørslev. Bedste sagde ofte til Mor, at når hun blev syg og sengeliggende, ville hun gerne være hos hende. Mor var stolt af det, og hun tog med glæde det store arbejde på sig at passe sin mor på det sidste, trods det at hun havde mere end nok at bestille i forvejen.

Når Mor var i marken, var det mig, der måtte være "tilkaldevagt", og jeg følte det som et stort ansvar, og sommetider som en byrde, at jeg ikke kunne komme ud at lege, når det passede mig. Jeg læste mine salmevers højt, og Bedste ville meget gerne høre mig i dem. Hun elskede salmerne, og hun var en ærlig kristen. Jeg følte mig stolt bagefter, når jeg tænkte på, at jeg også havde været med til at passe Bedste. Jeg var også meget ivrig efter at få lov til at "våge" om natten til sidst. Vi havde en liggestol anbragt i stuen ved siden af Bedstes værelse, og der skulle familiens medlemmer skiftes til at ligge for let at kunne høre Bedste. Jeg fik dog ikke lov dertil, og det var jeg meget ked af.

Inga Marie Sofie Christensen

Da Bedste døde, stod jeg og så på det. Mor kom hen og tog mig i hånden og sagde, at det skulle jeg egentlig ikke være med til, men for mig var det den naturligste sag i verden. Der var ingen uhygge. Bedste havde fået fred, og det trængte hun til.

Bagefter følte Mor det meget tungt og savnet af hendes mor var stort.

Hvad jeg også husker fra 8-året, er mine forældres sølvbryllup. Mor kunne i sine depressionstider sige, at der ikke skulle være nogen sølvbryllupsfest; men da tiden nærmede sig, blev forberedelserne alligevel gjort.

Naboerne satte æresport op udenfor natten før, og på et lagen havde nabokonen broderet med lyng: "Min sjæl lov Herren". Dette blev hængt op på væggen bag mine forældres plads ved festen, og det hang der længe efter. Disse ord fra Salmernes bog blev sådan en prædiken for Mor, hun kunne ikke blive træt af at fortælle om, hvor meget de betød for hende, at hun ved den lejlighed blev mindet om, at hun havde så meget at sige Gud tak for.

Mors depressioner kom dog ofte frem, og sommetider syntes jeg, at jeg havde et trist barndomshjem, dog var det nok ikke en retfærdig vurdering, for det skortede aldrig på kærlighed og forståelse overfor os børn; og måske allermest over for mig, der næsten var enebarn, da mine søskende var ude at tjene det meste af min skoletid.

Angående mine søskende husker jeg, hvor ofte Mor talte om Tilde, hun ville så gerne komme hjem og glæde os alle, og Mor sagde ofte med latter i stemmen: "Hun er en fåele tøs", det var et dialektudtryk, der kan oversættes med forunderlig.

Mine brødre skiftedes til at være hjemme om sommeren og hjælpe ved landbruget.

Ingrid, min ældste søster, blev rost som en meget dygtig pige, hvad Mor selvfølgelig var stolt over.

Mor fortalte mig engang, at hun havde talt med Bedste om Ingrid, og hun havde beskedent sagt, at det kunne da ikke være hende, den dygtige datter slægtede på, hvortil Bedste tørt svarede, at det kunne da også føres længere tilbage i familien. Dette svar var til stor morskab for Mor, der havde en udviklet humoristisk sans.

Et stort indtryk gjorde det på Mor, da min bror Niels tog ud at sejle. Han var 18 år dengang. Jeg

Inga Marie Sofie Christensen

var 5 år. Jeg husker tydeligt, hvor Mor græd, da smedens søn fra Sønderskov kom og fortalte det. Hun var så bange for de farer, der lurede på hendes dreng i det fremmede. Hun ophørte aldrig med at bekymre sig for ham, så længe hun levede; men søen var hans lyst, og derved var der ikke noget at gøre.

Mor elskede at strikke. Hendes "bindeværk", som hun kaldte det, kunne hun ikke undvære, og hun havde jo også mand og mange drenge at "binde" til. Hun havde om sommeren et særligt bindeværk, som lå på grukedelen i bryggerset. Når hun skulle flytte køerne, så gik hun og strikkede; "så kan jeg gå så dejlig roligt og alligevel få noget ud af tiden", sagde hun.

Hvad jeg nu i de senere år har prøvet at gennemtænke, er årene, hvor der var børn fra 0-9 år, syv i tal. De mindste, tvillingerne, var spæde, Martin var to år og meget syg og sart og vanskelig efter en hjernebetændelse. De næste kom trip trap op til ni år. Jeg fatter ikke, at der var plads til alle de mennesker i de små stuer, eller hvordan de fik føde og klæder i det fattige lille hjem. Niels har da også fortalt mig, at han kom ud at tjene, da han var ni år, og Ingrid har jo nok hjulpet til med de små alt, hvad hun har kunnet. De havde også en ældre kvinde i huset i nogle år, hun hjalp med at passe børn og "var på sognet", jeg husker ikke, hvad hun hed. Der fortælles også, at lærerinden ved Ugilt skole, frøken Pedersen, flere gange forærede tøj til drengene; hun kunne nok se, hvor småt der var, og hun havde et varmt hjerte, for hvem der led nød.

Mor har endvidere fortalt mig, at moster Tilde i Holmlund, som ikke havde drenge, men to piger, stærkt ønskede at adoptere Poul, den ene af tvillingerne. Mor kunne dog ikke afse ham, det var jo hendes barn.

Angående Holmlund, da har vi søskende mange minder derfra. Fem af mine søskende har arbejdet der, de fleste dog efter at moster Tilde var død. Hun døde af tuberkulose, da jeg var otte år. Jeg kom der meget i ferier i de påfølgende år, da passede døtrene, Krista og Ingeborg, hus for deres far, og da de trængte til lidt liv i huset, blev jeg tit inviteret hen hos dem i nogle dage, så gik jeg i skole derfra. Kusinerne syede tøj til mig. Jeg husker noget om en grøn lægget nederdel og en mønstret brun bluse.

Inga Marie Sofie Christensen

Af og til blev mine søstre inviteret til ungdomsgilder i Holmlund, og jeg fik lov til at komme med. Der blev leget ordsprogslege mm., og jeg morede mig så fantastisk, at disse oplevelser står for mig, som om de skete for kort tid siden.

En gang havde vi den triste oplevelse, at Mor brækkede sit ene håndled.

Vi skulle en julemorgen køre med hest og vogn til kirke. Min bror Martin var kusk, og i svinget udenfor huset væltede vi. Mor sagde: "Nu brækkede jeg min arm". I stedet for at køre til gudstjeneste rejste Mor til læge i Hjørring, og i de følgende uger var jeg sygeplejerske, hjalp Mor med påklædning og frisering hver dag. Hvordan hun klarede madlavningen, ved jeg ikke, men noget må vi da have fået at spise. En dag kom præstefruen for at se til Mor, og hun medbragte et hjemmebagt franskbrød. Jeg kan endnu huske, hvor godt det smagte.

Om familien Hoffmann-Madsen kan der fortælles en hel del. De har haft en del betydning i mine forældres og mit liv. Han kom som ung præst til Ugilt, imens Bedste levede. Han kom ofte på besøg, mens hun lå syg. Bedste var meget glad for den unge præst, der var så god til at synge. Da Bedste var død, fortsatte han med at komme på besøg engang imellem. Jeg var uendelig genert, og den unge præst var meget glad for børn og ville gerne i lag med mig. Jeg turde dog slet ikke vise mig i stuen, mens han var der. Så spurgte han, om han da dog ikke måtte se min mis, og da Mor også kraftig opfordrede mig dertil, tog jeg missen og smed den ind gennem dørsprækken til ham. Dette har jeg måttet høre for masser af gange.

En gang kom præsten, men Mor var ved at skifte sengehalmen. Vi lå i senge med underdyner lagt oven på halm. Hele huset flød med halmen. Præsten har nok moret sig over dette syn.

En anden gang havde min Mor bagt rugbrød i den store ovn, da præsten kom. Han var vældig opsat på at smage det nybagte brød: "Må jeg få skalki" spurgte han, det var et dialektudtryk for ende skorpen. Han fik en endnu større stjerne hos Mor ved den lejlighed.

En gang var han i vort hjem, hvor jeg var mindre genert. Da sad jeg ved siden af ham, og han klemte min hånd sammen for at få mig til at sige av, det lykkedes dog ikke, jeg klarede mig.

Inga Marie Sofie Christensen

Den unge afholdte præst havde også sine kanter og sognets vise fædre tog sig for at opdrage ham lidt engang imellem. Det hørte Mor noget om, og engang skrev hun et anonymt brev til ham med nogle opmuntrende ord. Der skulle gå flere år, inden han opdagede, hvem brevskriveren havde været. Da var jeg i tjeneste i præstegården som barnepige, og pludselig en dag, da han tilfældigvis fik Mors håndskrift at se, blev han klar over, at det var Mor, som havde skrevet det, der havde været så stor en støtte og opmuntring for ham.

Nu hvor Mor for længst er død, har han betroet både Tilde og mig, at Mor var det fineste menneske, han nogensinde havde mødt i sit liv, en bekendelse som glæder os børn uendeligt meget.

Da jeg var 12 år, kom der er forespørgsel fra præstegården, om jeg måtte og ville komme derhen at være barnepige. De havde to småpiger på 1 og 3 år. Jeg havde før været barnepige på gårde i nabolaget og var vældig opsat på det tilbud. Far og Mor trak noget i det. De var ikke så opsat på at få mig ud at tjene så tidligt; men jeg tiggede så meget, at jeg fik lov og tjente så i præstegården i sommerhalvåret, hvor jeg alligevel ikke skulle gå ret meget i skole. Hvor jeg dog længtes hjem. Allermest var det, når jeg kom hjem og så Mor, så tudede jeg de første gange. Mor ville dog ikke have, at jeg sådan skulle opgive, hvad jeg havde begyndt på, så hun trøstede mig og opfordrede mig til at holde ud, hvad jeg da også gjorde.

Senere var jeg ansat i præstehjemmet som fjortenårig- som sekstenårig- og som attenåring, i alt 3½ år. De sidste to gange tjente jeg hos dem i København. Jeg husker, at mine forældre havde så mange rabarber, at jeg havde nogle med hjemmefra til præstens husholdning. Så fik jeg asparges med hjem i stedet, men de var nu ikke efter Fars og Mors smag. De kendte og værdsatte ikke den slags mad, men de tog da imod dem for skam skyld og sagde pænt tak.

Angående at længes hjem og tude ved synet af Mor, så prøvede jeg det også under et sygehusophold som elleveårig. Jeg blev opereret for blindtarmsbetændelse og lå der i tre uger. Det gik ellers godt, indtil Mor kom på besøg, hun sad og snakkede om, at når jeg kom hjem, ville hun lave min livret, hønsekødssuppe, og jeg foreslog, at der også skulle kødboller på, hvad min Mor nu ikke rigtig syntes hørte sig til, så hun lo lidt af mit forslag. På et

Inga Marie Sofie Christensen

tidspunkt af hendes besøg, stortudede jeg som ovennævnt, og det var bare fordi, at jeg kom til at tænke på alt det derhjemme.

Hoffmann-Madsen kom også og besøgte mig, og da han sang "Frelseren er mig en hyrde god" kom der også et par tårer. Ellers var det min store glæde under sygehusopholdet, at min søster Tilde besøgte mig hver dag, da hun på det tidspunkt var elev på sygehuset. Senere var jeg så stolt af at besøge hende på dette for mig kendte sted, og det var mægtig spændende at høre om alt, hvad hun oplevede og lære nogle af hendes kammerater at kende.

Fra alle disse barndomsoplevelser husker jeg også noget om alle de gange, jeg var med mine forældre til møder i missionshuset, til møder i privathjemmene og til selskabelighed hos venner og familie. Altid fik jeg lov at komme med. Jeg var jo den lille og forkælede og skulle ikke være alene hjemme. Vi spadserede altid til disse sammenkomster. Det var mørkt at færdes på vejene, sommetider havde Far flagermuslygten med, men tiest klarede vi os uden lys. En særlig stemning var det at komme hjem til det mørke hus. Det varede altid noget inden Mor fik famlet sig frem til tændstikkerne og petroleumslampen og fik lyset tændt.

Dette miljø i indre missions kredse satte naturligvis sit præg på os søskende. Jeg tænkte meget over religiøse ting, og Mor talte meget med mig, som med de øvrige søskende, om hvor rigt det var at måtte tro på Gud og sætte sin lid til hans hjælp. I bogstaveligste form følte hun sig ofte bønært, når hun havde søgt til Gud om hjælp i de fattige og trange kår, som mine forældre levede i, og hun blev aldrig træt af at fortælle os småtræk om, hvad hun havde oplevet i sin kristentro.

Mor hjalp meget i søndagsskole arbejdet. Hun var en god fortæller, og hun var god til at synge. I sine senere år var hun med i ydre missions kredse.

Vi elskede også at høre Mor fortælle om sin barndom og ungdom, hun kunne male det hele så levende.

Midt i alt dette var der som før sagt, mange mørke stunder. Mor havde mange bekymringer. Så var der Niels på søen og i fremmede havne, som hun tænkte på, så var der mine brødre derhjemme. Mor var så bange for, at de ved at deltage i verslige

Inga Marie Sofie Christensen

fornøjelser som baller og lignende, skulle komme væk fra det religiøse miljø og komme væk fra troen på Gud.

Et andet mørkt punkt var hendes forhold til Far. I mine barndomsår var hun meget utilfreds med Far, og hun syntes at han var utilstrækkelig på så mange måder. Senere har jeg forstået, at han led af en tidlig åreforkalkning, der tog meget af hans energi og arbejdskraft. Hvor må det have været svært for ham mange gange at mærke hendes utilfredshed og uvilje. Jeg var sommetider vred på Mor i den anledning, og andre tider gav jeg hende helt ret. Ingen af os forstod den gang, at en begyndende sygdom og svækkelse tærede på ham.

Da Far lå på det sidste, som 72 årig, erkendte Mor først sin fejltagelse. Hendes anger var stærk og oprigtig, og hun havde den lykke at få talt ud med ham, mens han var klar, og hun fik bedt ham om tilgivelse. Den fik hun af hele hans kærlige sind.

Jeg husker, at jeg en tid efter Fars død, hvor Mor tog en spadseretur til Sønderskov til graven ved Ugilt kirke, gik hende i møde. Da gik hun og fortalte, hvor bittert hun angrede, at hun ikke havde været så god en hustru for Far, som hun burde. Hendes eneste trøst var, at tilgivelsen findes for menneskers brøde. Hendes fejltrin kunne hun ikke gøre om.

Far døde, da jeg var enogtyve år. Mine forældre boede i nogle år i en lille lejlighed i Sønderskov, efter at de havde afhændet deres landejendom til min bror Johannes. Dette hus havde været min Mors hjem, fra hun var fem år, og hun fortalte ofte om, at dette sted kunne hun ikke flytte fra uden meget store savn.

Det gik dog sådan, at da arbejdet ved landbruget blev dem begge alt for strengt, så var det en lettelse at kunne flytte ind i den lille lejlighed.

Mor forslog tiden med at strikke for folk, og efterhånden fik hun mere arbejde med at passe Far, der blev svag og hjælpeløs forholdsvis hurtigt efter flytningen.

Efter Fars død tog Mor fat på strikketøjet igen, og hun gik meget hen på Højsletten (et plejehjem) for at hjælpe Tilde. Da mine brødre Poul og Martin købte en gård, Rountved i Ugilt, tog Mor hen hos dem og var husbestyrerinde i to år. Forinden havde hun dog boet en kort tid på Højsletten, fordi

Inga Marie Sofie Christensen

hendes lejlighed var opsagt i forbindelse med hussalg.

Hos Tilde tog hun i øvrigt del i huslige sysler og børnepasning. Mor elskede sine børnebørn, nu var det hende, der kaldtes Bedste; hun gav dem i rigt mål af sin kærlighed og hjælp.

I de to år, hvor hun passede hus for de to ugifte sønner, befandt hun sig vældig godt, og selv om hun var fyldt 70 år, klarede hun det daglige arbejde godt.

Da Poul giftede sig, og Martin fik sin andel af gården betalt, flyttede Mor til Højsletten og genoptog sine pligter med børnene og meget andet. Det var dog svært for hende at opgive den selvstændighed, som hun havde haft på gården, men hun overvandt disse vanskeligheder og faldt til igen på Højsletten.

Hendes hjerte var ikke så godt, så hun holdt ikke til ret meget, men hun ydede det, hun havde kræfter til, og hun brød sig ikke meget om at være ledig. I sine sidste år gik hun hver dag i køkkenet og skrællede kartofler, og børnene søgte meget op til hende i hendes stue.

Vi havde besøg af Mor her i Herfølge, og da var hun ivrig efter at få lov til at hjælpe med forskellige ting som at bælte ærter o. lign.

Hun var også glad for at gå ind og tale med nogle af beboerne her, især Martha, der havde været her i så mange år. Det var også noget, Mor lagde stor vægt på i Sønderskov, at hygge om og læse for de hjælpeløse beboere.

Mor ytrede forsigtige ønsker om at blive her hos os, men jeg frarådede hende at flytte fra det miljø i Sønderskov, der var så forskellig fra egnen her. I Sønderskov og Ugilt havde hun sine gamle venner og bekendte, og i nærheden havde hun sine øvrige børn og børnebørn, alt dette ville vi ikke kunne erstatte, selv om hun altid havde følt sig særlig knyttet til sit yngste barn. Det gjorde mig dog ondt, og jeg ved ikke, om jeg har såret hende med det. Hun viste det aldrig.

Noget, som har været til stor berigelse for mig i alle de år, jeg har været i København og Herfølge, mens Mor levede, var hendes breve. Jeg har gemt alle dem, jeg fik i min Søstertid, og jeg har de sidste breve hun skrev kort før sin død. Disse har

Inga Marie Sofie Christensen

jeg ofte taget frem og læst. Mor gav så meget i sine breve, og hun var god til at skrive.

For Mor var det en stor glæde, at jeg gik i søstergerningen, ja for Far med, men han oplevede kun det, at jeg fortalte dem om mine planer. Han døde et år, før jeg påbegyndte søsteruddannelsen.

Jeg hjalp Mor med at passe ham den sidste måneds tid, han levede. Jeg var glad for, at Tilde gav mig fri til det. Jeg var jo pige på Højsletten i over et år, umiddelbart før jeg rejste til København. Den sidste uge Far levede, var jeg der også om natten. Han døde nytårsdag.

Hans kiste blev sat på Højsletten i dagene inden begravelsen. Der var en kort højtidelighed, inden rustvognen kørte med ham til Ugilt kirke, hvor han efter højtideligheden i kirken kom ned i familiegravstedet, hvor Bedstefar og Bedstemor og min bror Jens Peter er begravet for mange år siden. Sytten år senere kom Mor ned i sammen familiegravsted. Hendes begravelse kom jeg ikke med til, da jeg på dette tidspunkt lå på sygehuset med en svær lungebetændelse.

Om min bror Jens Peter skal der også skrives et par ord. Jeg har ikke kendt ham. Jeg ved ikke om han var den tredje eller fjerde i børneflokken. Han døde som syvårig af lungebetændelse. Mor har fortalt, at han var sådan en stille og god dreng, og Niels har fortalt, at han var den "der holdt sig tilbage", når de andre børn var ude at lege.

I mit hjem havde vi et billede med sort baggrund, hvorpå der var malet et vers i hvidt, og så snoede der sig forglemmigej blomster op ved bokstaverne. Verset lød sådan: "Og lad kongen fra lysets rige, vil favne alle de små, ad englens himmelstige, skal barnesjæle gå". Der var intet fotografi af ham, den slags var luksus. Så fik de lavet denne mindetavle.

I søsterårene fulgte Mor med levende interesse i alt, hvad jeg fortalte i mine breve, og hun var også i København at besøge mig, ligesom hun besøgte sin søster Stine; det var store oplevelser for Mor med disse rejser, hun var jo ikke forvænt med at komme ud.

De sidste år hun levede, ville hun ikke ud at rejse mere. Jeg tilbød hende en flyvebillet, men hun turde slet ikke, "så dør jeg da af skræk," sagde hun.

Inga Marie Sofie Christensen

I hendes sidste år var det ligesom hun blev mindre og tyndere for hver gang, vi så hende. Hendes åndsevner beholdt hun lykkeligvis til det sidste. Hun blev 82 år.

Til Mors 80 års fødselsdag var vi hjemme, og jeg havde forfattet to sange i den anledning, en fra alle børnebørnene og en fra os børn. Hvor var hun glad for disse sange, den fra børnebørnene var nu den bedste, sagde hun. Vi fik de største af børnebørnene til at synge den for hende, det rørte hende dybt, hun elskede alle sine børnebørn af hele sit hjerte.

Til hendes 70 års dag var alle vi børn også samlet, og der blev taget familie billede.

I årene, hvor Mor boede hos Tilde på Højsletten, var dette sted også et hjem for os børn. Tilde og Christian var så gæstfrie og gode imod os.

For nylig tog jeg alle Mors breve frem og læste dem igennem. Hvor de dog åndede af kærlighed til os børn, vores velfærd lå hende så stærkt på sinde, men lige så meget det åndelige, som det verdslige. Hun var så bange for, at hun ikke havde udnyttet alle chancer for at fortælle om, hvor rigt et menneske kan være i troen på Gud, og modsat, hvor tomt livet er uden denne tro.

En ting, der fik stor betydning både for hende og mig, var et bibelord, hun fandt til mig, da jeg skulle begynde søstergerningen. Det lød således: "Om nogen tjener mig, han følge mig, og hvor jeg er, der skal også min tjener være, om nogen tjenes mig, han skal faderen ære". Det var ord, Jesus havde sagt til sine disciple, og Mor var så glad for at give mig disse ord med i mit nye afsnit af mit liv. Hun gav mig også et maleri af mit barndomshjem, og sammen med det et vers: "Under dine vingers skygge, som i barndomshjemmet trygge, vandre vi trods storm og slud. Fries vi end ej for fare, dog for mørkets magt og snare, du bevare os, vor Gud".

Mor skrev til mig få dage, før hun døde, hun var ikke bange for at dø, men levede i håb og tro til Gud, hvad både det sidste og alle de foregående breve vidner om.

Jeg har arvet et klenodie efter Mor. Det er den gamle slidte bibel, med de mange understregninger af ord, der har haft særlig betydning, først for Bedste, der først havde den, og senere for Mor, som

Inga Marie Sofie Christensen

fik den efter hende. Da jeg fik den, var den meget laset. Så fik jeg jeres farfar til at gøre den i stand. Han har haft mange timers arbejde dermed, men han var glad for at gøre mig den tjeneste.

Min Far.

Han var en stille mand, beskedent, kærlig og god. Som nævnt før mente vi børn, at han "var kommet på den forkerte hylde" ved at være landmand. Han havde et godt hoved, og ville sikkert have kunnet gøre bedre fyldest på andre områder. Han havde ikke store kræfter, var ikke særlig hurtig til sit arbejde. Nå, men landmand blev han, der var ikke så mange andre muligheder; Far og Mor overtog som sagt Mors forældres ejendom i Ugilt, da de blev gift i 1905.

Af små episoder fra barneårene husker jeg, at Far altid havde bolsjer med hjem til mig, når han havde været ved købmanden, jeg var jo den lille og forkælede.

En dag gik jeg ude hos ham og spurgte: "Hvor får vi det fra", "det giver Gud os", "har jeg også fået min fine blomstrede kjole af Gud?", "ja, det har du da".

Når hø leen skulle slibes, var det mig, der måtte trække slibestenen; da alt kornet blev mejet med le, så var det tit, det stod på, altså blev det et trivielt arbejde. Jeg gad ikke, men her blev kanten sat for min forkælelse. Hjælpe skulle jeg, enten jeg gad eller ikke. Jeg var tit sur og tavs over for min gode Far. Der er noget at angre.

Altid gik han derude og syslede med dyrene og deslige. Tit hørte vi plejlen slå ude i laden. Det var en træstang, der blev brugt til at slå kærnerne af kornet. Det var hans vinterbeskæftigelse.

Mine store brødre fik også besked på at hjælpe ham med tærskningen, de gjorde det også, men med lige så lidt begejstring, som jeg deltog i slibningen med.

Festligt var det, da vi fik anskaffet tærskværk og hestegang, så trak hesten en bom uden for laden, rundt og rundt, og den trak så igen tærskværket. Det varede dog ikke så længe med den herlighed.

Inga Marie Sofie Christensen

Maskineriet gik i stykker, og så måtte Far have fat i plejlen igen. Senere lejede vi et om kørende tørskeværk.

Fra barndomsminderne hører også morgenerne, når jeg ikke var i skole. Efter morgenmalkningen og fodringen af dyrene kom Far og Mor ind for at spise morgenmad. Så læste Far andagtsstykket for dagen og bad Fader vor. Denne stille stund gav mine forældre sig altid tid til. Kristentroen var deres rigdom. De øvede aldrig tvang i den henseende over for os børn, selv om det var deres højeste ønske, at vi også måtte komme til personlig tro på Gud.

Far påbegyndte diakonuddannelsen i Nyborg i sine unge dage, og han var ved arbejdet i et par år, men der var så få muligheder for diakonernes beskæftigelse dengang, at han tog til et missions hotel i København og arbejdede som hotel karl. Der traf han Mor, som arbejdede i vaskeriet, og da de blev gift, bosatte de sig som sagt i Ugilt.

Fars hjemstavn var Himmerland, i nærheden af Farsø. Han havde et par søstre, Stine og Marie, som boede i Vestrup og Gedsted, der også ligger på de kanter. Især hans ene søster Stine var vi meget glade for i familien; hendes mand hed Karl og var også et prægtigt menneske. Der var en del brevveksling imellem dem, og de besøgte da også hinanden af og til.

Faster Marie var en original, men hende var vi da også i stadig forbindelse med. Fars bror Kresten boede i Mygdal, og hos ham og tante Mine boede Farfar i sine sidste år. Jeg kan ikke huske ham.

Farmor døde vist meget tidligt. Familien i Mygdal kom vi en del sammen med. Sommetider spadserede Far turen til Mygdal for at besøge sin bror, det var en tur, som jeg nødig ville gå, men han tog den frem og tilbage på samme dag. Når han så kom hjem, havde han gerne lidt godt med hjem fra tante Mine.

Hvis hele familien skulle med på sådan en tur, kørte vi med hest og vogn, og det husker jeg da, at vi gjorde nogle gange. Jeg faldt gerne i søvn mens hesten luntede af sted den lange vej.

På nuværende tidspunkt lever farbror Kresten stadig og er langt oppe i halvfemserne. Han er på alderdomshjem i Bjergby. Stine og Marie er døde.

Inga Marie Sofie Christensen

Den eneste gang, jeg kan huske, at Far var syg i barndomshjemmet, var da hans underlivsbrok, som han havde haft i mange år, blev indeklemmt, og han måtte omgående på sygehuset og opereres. Snart var han dog hjemme og i gang igen.

Når dette afsnit om Far er så kort, så skyldes det, at han faktisk også er med i afsnittet om Mor. De var jo der begge hele tiden.

Dog må jeg jo indrømme, at det var Mor, jeg var mest i kontakt med, og hun overlevede ham jo også i adskillige år.

Inga som voksen kvinde.

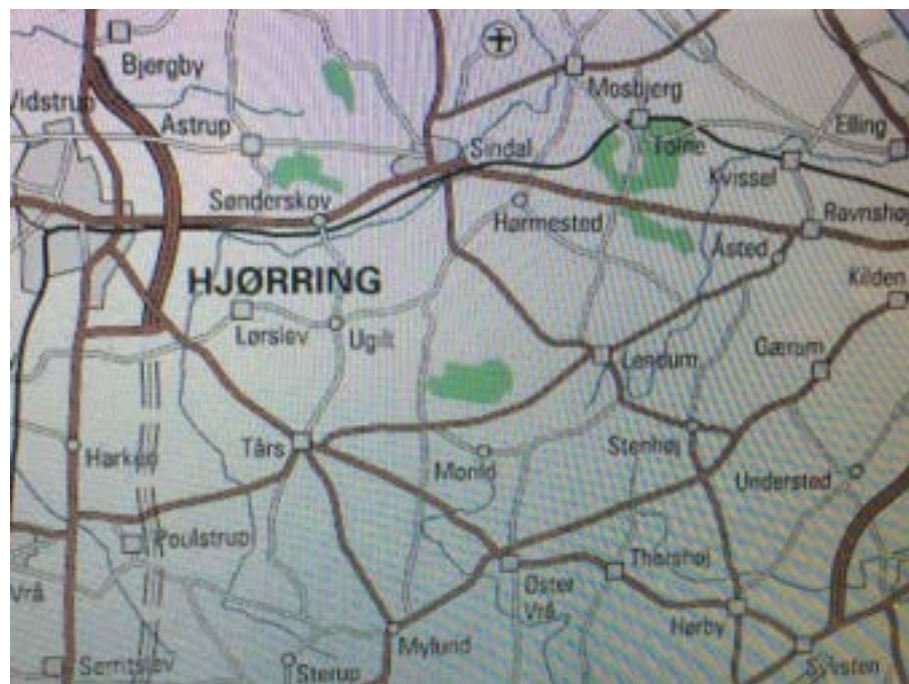
Inga Marie Sofie Christensen

Petras 70 års fødselsdag med børn og svigerbørn.

Og med børnebørn.

Min Søstertid.

Disse seks år af min tilværelse burde jeg vel også fortælle jer noget om.

Hvorfor begyndte jeg egentlig på det?

Var det særligt fromt eller asketisk, eller var det pga. ulykkelig kærlighed?

Nej, såmænd var det ikke. Sygeplejen havde strejft mine tanker flere gange i ungdomsårene, uden at jeg for alvor gik ind for det; men sommetider følte jeg, at et liv, hvor man hjalp mennesker i fattigdom og nød, nok kunne være indholdsrigt, sådan noget som Vesterbros slum f.eks.

Så skete det en dag, at jeg sad ved radioen og hørte en søndags gudstjeneste. Præstens prædiken husker jeg ikke, men så begyndte han at fortælle om Lukas Stiftelsen, om Søstrenes tjeneste og om, at der var stort behov for tilgang, og at han appellerede kraftigt til kvindelig ungdom om at melde sig. I parentes bemærket var det Lukas Stiftelsens forstander, der havde radio gudstjenesten den dag.

Der gik nogle dage, hvor jeg gik og forargedes meget over, at så få meldte sig til dette arbejde, og pludselig slog det ned i mig, at det måske kunne have adresse til mig selv. Disse tanker tiltalte mig absolut ikke – sådan en sort søsterdragt – og hvad ville familie, venner og bekendte sige? Alt i mig gjorde modstand, men jeg kunne ikke frigøre mig for tanken.

Nå, jeg besluttede at holde disse overvejelser for mig selv indtil videre. Jeg stod for et højskoleophold i sommeren 1942 i Horne, og det skulle da i hvert fald klares først.

Det blev en pragtfuld tid på højskolen og søstertankerne gled i baggrunden – indtil der en skønne dag kom en Lukas – søster, som fortalte om livet og arbejdet i et søsterhus. Det satte rigtig nok skub i de gamle overvejelser. En af mine kammerater, der havde mistet sin forlovede ved et trafikuheld betroede mig herefter, at hun ville melde sig til Lukas Stiftelsen, og jeg selv tog den endelige beslutning om at gøre det samme.

Så skrev jeg til mine forældre og fortalte dem om mine planer, og selv om de blev noget forbavsede, så accepterede de hurtigt og var glade for, at jeg ville ind i et sådant arbejde.

Inga Marie Sofie Christensen

Da mine søskende hørte om det, prøvede de i al stilfærdighed at få mig fra disse tanker, dog uden held.

Da jeg kom i tjeneste hos Tilde og Christian på deres nyoprettede hvilehjem i Sønderskov (*Højsletten/A.G.*), skrev jeg til Lukas Stiftelsen og fik papirerne. Jeg blev antaget et år, før jeg tiltrådte, da jeg ønskede at tjene nogle penge først; jeg var jo fattig efter højskoleopholdet, og jeg vidste, at jeg intet kom til at tjene på Lukas Stiftelsen det første halve år af elevtiden. Christian spurgte mig en dag, om jeg ikke lige så godt kunne udføre søstertjenesten hos dem i stedet for at rejse til København, og jeg svarede ham, at jeg jo først måtte derind og have det lært.

Nå, det år gik hurtigt, og 1. februar 1944 tog jeg af sted og begyndte et nyt afsnit af tilværelsen. København var ikke fremmed for mig, da jeg havde været husassistent hos præstefamilien Hoffmann-Madsen, dels i Valby og dels på Østerbro. At komme til Hellerup virkede ikke særlig storbyagtigt, og der var hele tiden en masse at lære og nye indtryk at optage.

Uddannelsen var meget alsidig: Rengøring, madlavning, vaskeriarbejde, børnepasning og sygeplejeuddannelsen, alt sammen afbrudt af adskillige skole pauser på stedet.

Det blev nogle meget indholdsrige år med et godt kammeratskab og ikke mindst, var jeg meget glad for hospitalsarbejdet. Dog havde jeg den opfattelse, at når jeg var færdig, ville jeg i hjemmesygeplejen. Jeg kunne ikke tænke mig altid at gå på et hospital.

Selvfølgerlig kom jeg da heller ikke igennem disse år uden vanskeligheder. Nogle gange syntes jeg, at der var for meget formynderi blandt afdelingslederne, enkelte afdelinger syntes jeg ikke så godt om, og enkelte søstre kunne jeg ikke lide, men alt i alt så befandt jeg mig vældig godt.

Perioderne på skolebænk var jeg vældig glad for. Teorien afskrækkede mig ikke, og der havde vi et særlig godt kammeratskab.

Imidlertid blev jeg færdig med uddannelsen og manglede kun supplerings i sindssygepleje. Jeg vidste, at når der blev plads, skulle jeg supplere på Filadelfia, men der kunne godt gå et par år.

Inga Marie Sofie Christensen

På den tid, hvor hele spændingen – om man nu klarede skærene – var overstået, opstod der et tomrum, der var noget, der manglede – et hjem med mand og børn, - mon ikke det var den egentlige mening? – Valdemar og jeg havde jo skrevet sammen af og til, men kun som kammerater, mon det var noget? Der var en masse splid og usikkerhed i mit sind, og jeg vidste da heller ikke, hvad han tænkte på.

Nå, jeg fik besøg af ham, da han kom hjem fra Norge og brev fra ham, mens han var i Sverige og senere i Aarhus.

Til november 1949 kom jeg til Filadelfia, og da kom der skred i tingene. Inden jul var vi forlovet.

Ledelsen på Lukas Stiftelsen var jo ikke begejstrede for at miste en søster, som der jo ikke var mange af, men de var ellers meget forstående, og jeg forlod institutionen i foråret -50 i bedste forståelse med ledelsen og kammeraterne.

Hvad havde jeg så ud af disse år ud over den faglige uddannelse?

Ja, jeg synes selv, at jeg fik værdier med for livet både kristeligt og menneskeligt. Ikke sådan at forstå, at det kristelige var mig fremmed, da jeg begyndte; men jeg blev bestyrket i den kristne tro, og den medmenneskelige linje, der lå i hele ånden derinde, følte jeg også var værdifuld at tage med.

Det blev jo også plejehjem, der blev vores fremtidsarbejdssted. Det var ikke helt efter tidligere planer men uden tvivl en god måde at udnytte vore evner og uddannelse på.

Inga Marie Sofie Christensen

Om at gå i kirke.

Nu mens jeg er ved Søstertiden, så kunne jeg også tænke mig at fortælle lidt om, hvad jeg fik ud af min kirkegang gennem årene.

Der er så mange, der mener, at kirkegang er noget kedeligt og uvedkommende, og det har jeg lyst til at dementere.

Da jeg var barn, fulgtes jeg med Far, Mor eller søskende i kirke, navnlig efter at Hoffmann-Madsen var blevet præst i Ugilt. Vi gik masser af gange de ca. 3 km, og det generede os ikke synderligt, når vi havde en søndag fri.

Der var stor kirkegang i Ugilt i disse år. Jeg husker ikke, om jeg forstod det hele, men jeg følte mig hjemme der og kunne lide at synge med på salmerne.

Senere, da jeg gik til præst, cyklede jeg tit alene til kirke, og da var jeg i al fald moden til at få noget ud af prædiken og tekstlæsning.

Da jeg kom til København, blev det noget af en "dille", at jeg skulle se så mange kirker som muligt, og sammen med en kammerat var jeg til gudstjeneste forskellige steder. Vi besøgte dog også nogle kirker uden for gudstjenestetiden.

På Lukas Stiftelsen gik jeg meget i Stiftelsens egen kirke, og efter at vi kom til Herfølge, har vi jo også været regelmæssige kirkegængere.

Nå, men hvad er det så, der trækker? Jeg holder så meget af stilheden i kirkerummet, og jeg føler, at her gives noget meget værdifuldt til hjælp i menneskelivet, forudsat altså, at man vil åbne sit sind for det. Der er naturligvis meget, der glider forbi én, men atter og atter har jeg følt mig styrket og hjulpet.

Et salmevers har ofte lydt i mit sind: "Tusinde døgne, verdslige søgne, gyldne for kød, kan de vel ligne, én dag af dine, som vi dem nød, når under sang med dit vingede ord, sjælen af by over stjerne for".

Fællesskabet i kirken har også værdi. Vi sidder en flok mennesker, der måske ikke kender hinanden, men vi er fælles om at høre ordet om syndernes forladelse og det evige liv.

Inga Marie Sofie Christensen

Hvis man nu sidder og beder til, at vi alle må få udbytte af gudstjenesten, ja, så føler man sig ligefrem i familie med alle disse mennesker.

Fællesskabet ved altergangen giver noget helt særligt, og ved barnedåben kan man bede om Guds velsignelse over barnet og dets familie. At man så ikke altid koncentrerer sig om disse ting, men bare lader tankerne flyve alle steder, er så en anden sag.

Vil man dykke ned i den rigdom der findes i salmebogen, så er det næsten uudtømmeligt, hvad man kan få ud af den. Det er jo mennesker, der har formuleret deres kristentro, deres tvivl, og som lovsynger Gud på så mange måder, ligesom salmerne jo også for en del er gendigtning af bibelens ord.

Så er der selvfølgelig altid dem, der smiler overbærende eller spydigt af dem, der går i kirke og stempler kirkegængere som folk, der tror, de er så hellige. Alt det vås har jeg sat mig ud over for mange år siden. Det er simpelthen ikke noget at tage sig af.

At komme i kirke og blive mindet om kærlighedsbudene til Gud og Næsten, det er tiltrængt gang på gang. Jeg er ikke i stand til at opfylde disse bud, men må stadig bede om hjælp og tilgivelse.

Det evige liv står for mig som noget, der er nu. Gud – eller det gode er en realitet, lige som det onde.

Alt dette ligger langt ud over mine leveår. Sådan opfatter jeg det evige liv.

Kærlighedens væsen.

Der tales så ofte om menneskers mangel på kærlighed, og tanker om "kærlighedens væsen" har beskæftiget mig en del.

I Dreyers film "heksejagt" forekommer en replik gentaget flere gange. Disse ord har været gemt i min underbevidsthed i flere år, og først i den senere tid er de dukket frem og er blevet så levende og vedkommende. De siger noget væsentligt om kærlighedens væsen og lyder sådan:

" Tag mig til dig og hold af mig".

Den, der udtrykte sig sådan, var et menneske, der hungrede efter kærlighed.

Det forekommer mig nu, at hvad man end oplever, og hvem man end omgås, så er det alt betinget af, om man kan tage til sig og holde af.

Alt, hvad man er kold og ligegyldig over for, får man heller ingen glæde af.

Selv om man ikke kan tvinge sig til at holde af alt, så må man forstå, at der er en livslov, der bestemmer, at glæde i livet er betinget af kærlighed, og kun i det omfang, man selv yder, kan man få lov at nyde.

Grundtvig har i øvrigt udtrykt noget af det samme i nogle vers linjer om at:

"Den har aldrig levet,
som klog på det er blevet,
han selv ej havde kær".

Pension.

Da der blev holdt afskedsfest på Sygeplejehjemmet, søgte jeg at give udtryk for de tanker og følelser, jeg havde ved afskeden med min livsopgave, og her vil jeg skrive det ned, som jeg udtalte ved samme lejlighed, hvor vi også fejrede høstfest.

"I dag har vi festet, fordi det er høst, og sommerens opgaver snart er løst.
Af mange faser vort liv består,-
når jeg tilbageser de mange år,
så vil jeg en vurdering af tiden gøre.
En masse erindringer vil derfor føre
til et resultat, som følger her.

Noget husker jeg her og der
mens andet er i glemmebogen sat;
det vigtigste i resumeet bliver dog at:
Lykken er en opgave at få,
og dertil, at man løse den må.
Lykken er tillid at vinde,
og dertil varme og tryghed at finde.
Lykken er i tider, der er grå
forståelse og kærlighed at opnå.

Lykken er et godt hjem at finde,
når sygdoms- og alderdomstider er inde,
så vil livets efterårstid,
godt kunne blive god og blid.
Derfor vil jeg rette tankerne mod,
dem, som sammen med mig i arbejdet stod,
alle, der gennem de mange år
støttede mig gennem skiftende kår.

Tak til hver og en, der ville
beredvilligt sig til rådelighed stille.
Tak for hver en opmuntring eller god kritik.
Tak for al den forståelse, jeg fik.
Til hjemmets beboere stor tak skal lyde,
at også jeres tillid jeg måtte nyde.
En uendelig sum af glæder jeg fik,
når jeg blandt jer i arbejdet gik.

Fra bestyrelsen fik jeg overladt
en selvstændig gerning. Jeg takker jer at
I altid viste mig varme og tillid.
Det har støttet og styrket til hver en tid.

Inga Marie Sofie Christensen

En lykkelig livsgerning fik jeg her.
Mit store ønske skal være, at der
i hjemmets fremtid altid er at finde
stedet, hvor varme og glæde er inde”.

Nu hvor jeg har alt dette lidt på afstand, føler jeg
ikke noget savn af mit tidligere arbejde, men
betragter disse 34½ år, som er god helhed, hvor jeg
fik lejlighed til at bruge alle evner og kræfter
blandt syge og gamle og i det gode samarbejde med
skiftende medarbejdere.

Inga Marie Sofie Christensen

Om at ældes og om helbred og kræfter. (1995)

Det er ingen selvfølge at være rask og rørig hele tilværelsen. Alle de år, der gik nogenlunde på den måde, må man være taknemmelig for, og så må man prøve at tage nedgangen med værdighed.

Jeg har ikke forestillet mig at skulle være Parkinson patient. Symptomerne kom snigende, så jeg ikke fattede mistanke førend et stykke henne i forløbet.

Jeg vil ikke tage ulemperne på forskud, men prøve at arbejde for bedst mulig aktivitet, dels ved medicinsk og dels ved fysisk behandling med gymnastik og mest mulig aktivitet i husholdningen herhjemme.

Det er bekymrende at tænke på alle de grusomheder verdens befolkning er udsat for mange steder, og at den ødelæggelse af naturen, der sker både her og der. Os i den ældre generation, skal jo ikke være her så længe, men vore efterkommere, de får store byrder at bære. Det giver angst for fremtiden.

Vi fik så meget godt betroet igennem årene, og man ønsker brændende, at tryghed og kærlighed må have overmagten for fremtidens folk og levende væsener.

Hermed slutter Inga sin beretning. Inga lukker sine øjne den. 19. Juni 2002 på Nørremarkens plejehjem i Køge. Hun må inden da igennem en meget svær tid med demens og motorisk uro. (Anne Grete).